

Fraktiltes Vielse og i andre lignende Tilfælde — ere opstaaede af det Borgerlige og det Kirkeliges Sammenblanding paa dette Punkt, er det klart, at de ikke kan afhjælpes ved at give alle Folkekirkens Medlemmer frit Valg mellem den kirkelige og den borgerlige Handling, medmindre man ialfald vil begrænse denne Frihed i en meget betydelig Grad.

Men skjøndt man saaledes kan slutte sig til Forslagets Grundtanke, har man dog troet, at det kunde trænge til mere eller mindre væsentlige Ændringer paa forskellige Punkter. Navnlig har man fundet det uheldigt, at Ægteskabet skulde indgaaes for Dvirighedspersonen, da denne ofte kan bo mange Mile fra Brudfolkene's Hjem, og man har derfor tænkt sig Forholdet ordnet saaledes, at det kunde indgaaes for en færlig Ægteskabsforstander i hvert Sogn, der efter Indstilling af vedkommende kommunale Raad udnævnes af Amtmanden eller i Kjøbenhavn af Dverpræsidenten. Heller ikke har man kunnet anse den i § 2 paabudte Kundgjørelse til Thinget for en hensigtsmæssig Foranstaltning, naar det gjælder om at bringe Meddelelsen om det paatænkte Ægteskab til almindelig Kundskab, og har derfor, da man af Hensyn til de dermed forbundne Omkostninger ikke turde foreslaa en Kundgjørelse gjennem Bladene, tænkt sig den erstattet af en Meddelelse i en paa Sognkirkens Vaabenhus eller Byens Raadhus bragt Tavle, ligesom man ogsaa har anset det for retfærdigt, at Kundgjørelsen ikke blot som hidtil skulde foregaa i Brudens Hjemstavn, men ogsaa i Brudgommens, og at der blev truffet Bestemmelse om, hvorledes der skulde forholdes, naar nogen af Parterne hørte hjemme i Udlandet eller havde havt fast Ophold der i længere Tid. Fremdeles har man fundet det klare og rigtigst, at Ægteskabets Stiftelse hos Ægteskabsforstanderen fremtraadte som en rent juridisk Handling, og for at det ikke skulde kunne misforstaaes, har man fastslaaet, at ingen Præst kan være Ægteskabsforstander, og at den Tale, som Dvirighedspersonen ifølge Lov af 13de April 1851 skal holde til Brudfolkene, skal bortfalde, saa Ægteskabsforstanderen, naar han har modtaget Brudeparrets Erklæring om, at de ville have hinanden tilægte, kun har at forkynde deres Ægteskab for lovlig indgaaet med fuld borgerlig Gyldighed. Og endelig har man indsat nogle formentlig nødvendige Straffebestemmelser for den Ægteskabsforstander, der viser Forsømmelse af Lovens Forskrifter, og for den Præst, der meddelede kirkelig Vielse, inden Ægteskabet er retsgyldig stiftet. De øvrige Ændringer angaa — som det let vil ses — kun mindre væsentlige Punkter, men de ovennævnte Forslag have i flere Paragrafer nødvendiggjort saa mange Rettelser, at man for Dverfiktens Skyld har ment det rigtigst at give dem en hel ny Affattelse.

Da der imidlertid efter Kirke- og Undervisningsministerens Udtalelse under Sagens 1ste Behandling i Folkethinget ikke er nogen Udflugt til, at et Forslag, som hviler paa dette Grundlag, vil kunne gennemføres, saa længe han er Minister, og da man ikke finder det rigtigt, at Thinget under disse Omstændigheder binder sig til en bestemt Form for denne Tanke's Gjennemførelse, har man ikke villet gaa nærmere ind paa Sagens Enkeltheder eller bringe dem til Afstemning i Thinget. Men man har dog troet at burde fremsætte nedenstaaende Forslag, som Udvalgets Flertal — under tilbørligt Hensyn til vore egne Samfundsforhold og den Udvikling, som Landet om borgerligt Ægteskab siden Kirkekommissionens Tid har modtaget i andre Lande, særlig i vort sydlige Naboland — foreløbig har ment at kunne slutte sig til, idet man haaber, at Sagen vil blive underkastet en omhyggelig Drøftelse fra forskellige Sider, saa den om ikke altfor lang Tid kan være moden til Gjennemførelse.

Flertallets Forslag, omtrent i den Stikelse, hvori det her foreligger, sendtes den 11te April til Kirke- og Undervisningsministeren med Forspørgsel om, hvorvidt han ønskede et Samraad med Udvalget. Der er ikke indløbet noget Svar, men da Rigsdagens Samling nærmer sig sin Slutning, tror Udvalget dog ikke at burde tilbageholde denne foreløbige Betænkning.

Blandt de Grunde, af hvilke Mindretallet Dahl ikke har kunnet tiltræde Udvalgsflertallets Betænkning og Forslaget som Helhed, men maa have Frihed til Valg mellem den kirkelige og den borgerlige Form for Ægteskabs Stiftelse, fremhæves dels, at, ligesom et Sidsforhold, selv udenfor de Samfund, der vedkjende sig Christendommen, almindelig har gjort og fremdeles gjør sig gjældende ved Ægteskabs Stiftelse, saaledes maa dette, særlig hvad Flertallet af vort Folk angaar, ogsaa siges at være Tilfældet, dels at Saadanne, om hvem dette ikke tør siges, ville være fyldestgjorte ved at kunne vælge den blot borgerlige Form for Ægteskabets Stiftelse, naar Loven uden noget Forbehold godkjender et saaledes stiftet Ægteskab som fuldgyltigt. At en Lov, der tillod denne Frihed i Valget af Form for Ægteskabets stiftelsen, skulde friste den offentlige Mening til nedsettende Domme over dem, der valgte den borgerlige Form, har neppe større Betydning end Muligheden af nedsettende Domme om den kirkelige Indvielse af Ægteskabet, til hvilke en Lov, der paatvang den borgerlige Form, kunde friste. — De fleste af de nærmere Bestemmelser i Flertallets Forslag om Vilkaarene for den borgerlige Ægteskabets stiftelse kan Mindretallet, under Forudsætning af den her hævdede Frihed i Valget, tiltræde. Som et Par Punkter, om hvilke dette ikke gjælder, skal kun nævnes Udelukkelsen af Præster